

Arrest

nr. 197 451 van 5 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. A. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Tadzjiekse etnie, en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in de maand mizan (=september-oktober) van het jaar 1988 en bent nu 28 jaar oud. U hebt altijd in Kabul gewoond, de plaats waar u geboren bent. U bent tot het 9e leerjaar naar school geweest. Daarna bent u als lasser aan de slag gegaan. U werkte ook een tijdlang als schilder. U ging werken voor de firma Hewad en kreeg van dat bedrijf een job aangeboden als schoonmaker in de Italiaanse ambassade. Daar werkte u van 2012 tot 2015. In november 2014 bent u getrouwd met N. K. (...). Zij werkte als boekhouder bij de Nationale Bank van Afghanistan. Toen u in

de Italiaanse ambassade werkte, werd u op een avond tegengehouden door gemaskerde mannen. Zij hebben u gefouilleerd en uw toegangsbadge voor het werk gestolen, maar niets anders. Op de 1e maart 2015 hebben onbekenden een bom gegooid naar uw huis. Er was aanzienlijke materiële schade maar niemand raakte gewond. Op de voordeur ontdekte u een boodschap: "Werk niet samen met ongelovige buitenlanders.". U bracht de politie op de hoogte, en zij beloofden een onderzoek. Dat onderzoek leverde echter niets op. 4 maanden later, op 1 juli 2015, probeerden enkele gewapende mannen uw vrouw te ontvoeren tijdens haar middagpauze. Deze poging mislukte en de mannen namen de vlucht. U besloot het land te verlaten en nam ontslag op uw werk. Op vrijdag 23 oktober 2015 was u samen met uw vrouw onderweg naar het district Salang in de provincie Parwan toen u merkte dat u gevolgd werd door een auto, waarin 4 gewapende mannen zaten. Zij gebaarden dat u moest stoppen. Toen u dat niet deed, probeerden zij u van de baan te rijden. U kon echter ontkomen door gas te geven en wist hen af te schudden. U regelde uw reis naar Europa, en verliet Afghanistan op 1 november 2015 samen met uw vrouw, die jullie documenten bij zich droeg. Jullie gingen via doorreislanden naar Turkije.

Bij de oversteek naar Griekenland bent u het contact met uw vrouw verloren, en u hebt sindsdien niets meer van haar gehoord.

U reisde via andere transitlanden naar België, waar u kwam op 04 december 2015. U vroeg op 17 december 2015 asiel aan in ons land.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban omdat u voor buitenlanders hebt gewerkt.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van uw arbeidscontract, een foto van uw vrouw en een traceringsverzoek van het Rode Kruis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas vertoont immers tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

In eerste instantie dringt de vaststelling zich immers op dat u de door u aangehaalde gebeurtenissen niet consistent in de tijd kan situeren. U verklaart immers eerst dat u een maand voor uw vertrek ontslag hebt genomen bij de firma Hewad (CGVS, p.9). Maar wanneer u later gevraagd wordt of u tijdens het laatste incident – volgens uw verklaringen gebeurde dit incident op 23 oktober 2015, een week voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.10-11) - nog aan de slag was bij die firma, antwoordt u van wel. U geeft zelf aan dat u op die bewuste dag vrijaf had, omdat het een vrijdag was (CGVS, p.13). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, wijzigt u opnieuw uw verklaring: het was toch een maand voor uw vertrek dat u gestopt bent met werken. Ten tijde van het laatste incident werkte u niet meer voor Hewad (CGVS, p.17). Dat u er niet in slaagt om een consistent en chronologisch samenhangend relaas te geven, temeer dat de gebeurtenissen zich afspeelden in het recente verleden, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Op het door u neergelegde attest luidt het overigens dat u tot september 2015 werkzaam was.

U legt tevens uiteenlopende verklaringen af over uw werkbadge. U verklaart eerst dat uw vrouw die bij zich had (CGVS, p.6), om verder uw verklaring te veranderen. U verklaart namelijk dat u zelf ontslag hebt genomen bij de firma Hewad. Wanneer gevraagd wordt of u naar aanleiding van dit ontslag uw badge niet moest inleveren, antwoordt u bevestigend (CGVS, p.9). Dat is tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, en dat werd u ook gezegd. U verklaart dan dat uw vrouw die badge niet bij zich had, maar wel andere documenten (CGVS, p.9). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen en ondermijnen bijkomend de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ook bij de feiten die u aanhaalt rijzen ernstige twijfels. U verklaart dat u op 23 oktober 2015 samen met uw vrouw onderweg was van Kabul naar het district Salang, provincie Parwan, in uw Corolla (CGVS, p.10,16). Ter hoogte van Qarabagh merkte u een auto op met gewapende gemaskerde mannen aan boord (CGVS, p.10,15,16). U verklaart dat het ging om een grote, krachtige auto, type Land Cruiser, en vermoedelijk een kogelvrije auto (CGVS, p.12). De inzittenden gebaarden dat u moest stoppen en toen u dat niet deed, probeerden zij u tweemaal van de baan te rijden door in uw flank te rijden (CGVS, p.10,12,16). U gaf gas en kon hen ontlopen (CGVS, p.10,16). Het soort auto dat u beschrijft, een robuuste, zware auto met een krachtige motor, zou nochtans in staat moeten zijn om een lichtere, kleinere wagen zoals uw Corolla de weg te versperren of bij te houden tijdens een acceleratie. Bovendien verklaart u dat er aan boord gewapende mannen waren: u kon zien dat hun wapens op u gericht hadden (CGVS, p.13). Het is weinig plausibel dat gewapende mannen, die bereid waren om opzettelijk met uw wagen te botsen, geen verdere pogingen zouden ondernemen om u te doen stoppen. Toch verklaart u dat u denkt dat deze mannen gewoon hebben opgegeven (CGVS, p.16). U verklaart eerst dat de auto verdwenen was toen u op een drukke en dus veilige plaats kon stoppen (CGVS, p.16).

Het moest u dan bij herhaling gevraagd worden wanneer u die wagen uit het oog verloor, voor u verklaart dat ze de achtervolging opgaven en van richting veranderden (CGVS, p.16). Als u zegt dat u geloofde dat uw leven en dat van uw vrouw op het spel stonden (CGVS, p.12-13) zou men toch verwachten dat u uw aanvallers nauwlettend in het oog houdt. Om al deze redenen moet het Commissariaat-generaal besluiten dat uw verklaringen hieromtrent weinig geloofwaardig zijn.

De poging tot ontvoering van uw vrouw is om dezelfde reden opmerkelijk. Volgens uw verklaring is zij tijdens haar middagpauze aangevallen door 3 à 4 mannen die haar in de auto wilden sleuren (CGVS, p.10). U was zelf weliswaar niet aanwezig (CGVS, p.10) maar u weet wel dat uw vrouw 2 gewapende belagers heeft gezien (CGVS, p.12). Uw vrouw is beginnen roepen en schreeuwen, er zijn nieuwsgierige omstaanders komen kijken, en de mannen hebben hun poging gestaakt en zijn weggevlucht (CGVS, p.10,11). Volgens u zijn de omstaanders niet fysiek tussenbeide gekomen (CGVS, p.11). Dat u verklaart dat er vlakbij een politiecheckpoint was (CGVS, p.11), doet weinig terzake. U beweert immers niet dat de politie deze ontvoering verhinderd heeft. Het mag verbazen dat gewapende mannen op een drukke straat en nabij een checkpoint proberen om uw vrouw te ontvoeren, en zich vervolgens laten afschrikken door mensen die komen kijken. Uw uitleg daarvoor, dat dergelijke incidenten vaak gebeuren en dat de politie soms onder één hoedje speelt met criminelen (CGVS, p.11), is weinig overtuigend. Er zijn daarenboven geen elementen die deze gebeurtenis in verband brengen met de andere feiten. U weet zelf niet of om dezelfde daders gaat (CGVS, p.12), u maakt geen melding van dreigementen tegenover uw vrouw, en u denkt dat de taliban het op u gemunt hebben vanwege uw werk voor buitenlanders. Dat blijkt uit de boodschap die werd achtergelaten na het eerste incident. Die boodschap had, volgens u, specifiek betrekking op uw situatie, niet die van uw vrouw (CGVS, p.10,11,12). U denkt dat uw vrouw, die voor de Afghaanse nationale bank werkte, gevisieerd werd omdat ze als vrouw op een kantoor werkte (CGVS, p.12). U heeft echter geen weet van collega's van uw vrouw die problemen kregen omwille van uw werk, noch de mannelijke, noch haar vrouwelijke collega's (CGVS, p.17). Wanneer u zegt dat de taliban zowel Afghaanse als buitenlandse banken viseren (CGVS, p.12), verwijst u naar de algemene situatie in Afghanistan, en niet naar uw persoonlijke relaas.

De door u aangehaalde vervolgingsfeiten passen ook niet in een logische context. Volgens uw relaas hebben gemaskerde mannen uw badge gestolen, waardoor ze wisten wie u was (CGVS, p.14-15), een gegeven dat u overigens niet vermeldde bij de dienst Vreemdelingenzaken. Omdat u als schoonmaker werkte voor buitenlanders, zouden de taliban een granaataanval hebben gepleegd op uw huis (CGVS, p.10), vier maanden later gevolgd door een poging om uw vrouw te ontvoeren (CGVS, p.10-11), en nog eens vier maanden later door een poging om jullie van de baan te rijden (CGVS, p.10). Het is vreemd dat de taliban afwisselend complexe operaties tegen u organiseren, om dan weer maandenlang niet van zich te laten horen, gevolgd door aanslagen die ze meteen weer opgeven. Dat de taliban, een oppositiegroepering die al jarenlang in grote delen van Afghanistan een gewapende strijd voert tegen de regering, afwisselend zo intensief en zo laks tegen u optreedt, is niet erg overtuigend. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Daarbij wil het Commissariaat-generaal nog opmerken dat u schoonmaker was op de ambassade (CGVS, p.4). Het gaat dus niet om een job die sterk de aandacht op uzelf zou vestigen. Dat blijkt uit het feit dat ook uw collega's nooit enige problemen hebben gekend omwille van hun werk (CGVS, p.17). Het enige voorbeeld dat u aanhaalt is dat van een chauffeur die omkwam in een bomaanslag, waarbij ook een Italiaanse diplomaat het leven liet en een andere gewond raakte (CGVS, p.17). Het gaat dus met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid om een aanslag tegen Westerse diplomaten, en niet tegen de Afghaanse chauffeur. U legt er ook sterk de nadruk op dat u tevens de kerk in de ambassade moest schoonmaken (CGVS, p.4,12,17). U verklaart dat men na de diefstal van uw badge wist dat u voor de ambassade en voor de kerk aldaar werkte (CGVS, p.17). Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de door u ingeroepen asielmotieven kunt u evenmin aannemelijk maken dat uw badge door uw belagers gestolen werd, u legt hier niet alleen geen bewijsstuk van neer, ook het door u neergelegde attest van de firma Hewad (2/3/2016) maakt geen melding van deze diefstal noch van de andere problemen die u ervoer, hetgeen toch verbazing mag wekken. Men kan ook aannemen dat de taliban noch de motivatie heeft, noch de operationele capaciteit, om personen met uw beroepsprofiel te vervolgen in Kabul. Bovenstaande observaties indachtig wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging door de taliban kunt inroepen enkel en alleen omdat u enkele jaren als schoonmaker werkte voor een Westerse ambassade.

De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten veranderen dit besluit niet. Uw taskara bevestigt namelijk enkel uw identiteit, die door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt. De aanbevelingsbrief van de firma Hewad die u voorlegt ondersteunt uw verklaringen betreffende uw tewerkstelling. Deze brief heeft echter geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, net zoals de foto van uw vrouw en het traceringsverzoek dat u heeft opgestart bij het Rode Kruis.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene en van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde inconsistentie in de tijd aangaande de door verzoekende partij aangehaalde gebeurtenissen werpt verzoekende partij tegen dat zij tijdens het gehoor onder stress stond doordat zij bezorgd was over het lot van haar echtgenote die verdwenen was tijdens de overvaart naar Griekenland. Zij merkt op dat zij nu de tijd heeft genomen om zich de feiten te herinneren en bevestigt dat zij haar werk bij de firma Hewad één week voor haar vertrek heeft opgezegd.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Zij toont evenmin aan de hand van een medisch attest aan dat zij omwille van psychologische problemen niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal inderdaad op een bepaald ogenblik geëmotioneerd raakte toen zij het had over de zoektocht naar haar echtgenote, doch dat uit het verslag van dit gehoor blijkt dat verzoekende partij op uiterst gedetailleerde wijze haar voorgehouden asielrelaas naar voor bracht waarbij exacte data werden vermeld en waarbij zij op bijna wiskundig exacte wijze weet te vertellen dat als gevolg van de explosie voor haar huis op 1 maart 2015 rond 23u de politie langs kwam met zeven tot acht wagens (administratief dossier, stuk 5). Dat verzoekende partij ingevolge de stress door de gedachte aan haar echtgenote niet in staat zou zijn geweest op correcte wijze aan te duiden of zij op het ogenblik van het incident van 23 oktober 2015 nog werkzaam was bij Hewad en derhalve of zij reeds een maand voor haar vlucht uit haar land van herkomst of pas een week voor deze vlucht haar ontslag gaf, is derhalve volstrekt onaannemelijk.

Ten slotte bemerkt de Raad dat het verweer dat *“na erover te hebben nagedacht en zonder stress van het verhoor hij zijn werk één week voor zijn vertrek uit Afghanistan had verlaten”* flagrant strijdig is aan de door verzoekende partij bijgebrachte waarderingsbrief van de firma Hewad waarin wordt gesteld dat verzoekende partij bij haar was tewerkgesteld tot september 2015, dus een maand voor haar vertrek uit Afghanistan op 1 november 2015 (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Deze verschoningsgrond kan derhalve niet ernstig worden genomen en ondergraaft verder op absoluut fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.4.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het in het bezit zijn van haar echtgenote van de beroepsbadge van verzoekende partij of het ingeleverd zijn van deze badge bij de indiening van haar ontslag bij Hewad oppert verzoekende partij dat zij inderdaad haar badge inleverde, dat haar echtgenote haar eigen badge van de bank waar zij werkte bijhad en dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal dacht dat de vraag betrekking had op haar echtgenote en niet op haarzelf.

2.2.4.2. De Raad oordeelt dat voormelde voorgehouden vergissing onmogelijk als verschoningsgrond kan worden aangenomen. Immers ging het desbetreffende luik van het gehoor volledig over de wijze hoe verzoekende partij de Italiaanse ambassade kon bereiken waarop zij meldde dat het een volledig afgesloten compound was, dat ze tweemaal werd gescand en door een metaaldetector diende te gaan en dat zij een kaart had om zich te identificeren. Hierop volgde de vraag waar deze kaart nu is waarop verzoekende partij antwoordde dat die bij haar echtgenote was (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en 6). Pas later in het gehoor werd de tewerkstelling van de echtgenote van verzoekende partij bevraagd (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5.1. Voor wat betreft het niet geloofwaardig bevinden van het gegeven dat bij de achtervolging de veel zwaardere Land Cruiser haar Corolla niet zou hebben kunnen klemrijden, werpt verzoekende partij tegen dat haar achtervolgers bij aankomst in de bazaar verplicht werden af te slaan daar zij in de bazaar op volle snelheid niet konden achtervolgen op gevaar van ongevallen.

2.2.5.2. Ook voormelde verschoningsgrond kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers geeft verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat zij “bij aankomst” in de bazaar van Dosarak haar achtervolgers niet meer heeft gezien, dat zij hen voor het laatst opmerkte na Qarabagh op de weg van Dosarak en dat deze weg door haar wordt beschreven als een weg met twee baanvakken in dezelfde richting waar men elkaar kan passeren doch dat haar belagers dit duidelijk niet wensten en tot tweemaal toe de zijkant van de wagen ramden (administratief dossier, stuk 5, p. 16). De Raad acht het dan ook totaal ongeloofwaardig dat op een dergelijke weg haar achtervolgers er niet in zouden zijn geslaagd het voertuig van verzoekende partij te doen stoppen en in het vooruitzicht van de bazaar hun achtervolging zouden hebben gestaakt.

Bovendien wijst de Raad erop dat het euvel van het gevaar ongevallen te maken door de drukte in de bazaar eveneens geldt voor haar in haar poging te vluchten en beide partijen in deze externe factoren gelijk gesteld zijn.

2.2.6. Waar verzoekende partij stelt dat de ontvoering van haar echtgenote zich werkelijk voordeed, is de Raad van oordeel dat een loutere bevestiging van het voorgehouden asielrelaas geen concrete weerlegging inhoudt van de desbetreffende motivering van verwerende partij.

Daar waar verzoekende partij stelt niets te weten over het feit of de collega's van haar echtgenote bij de bank eveneens werden lastiggevallen om reden van hun tewerkstelling aldaar daar in Afghanistan de collega's elkaar niet ontmoeten en “*zeker niet tussen verzoeker en de vrouwelijke collega's van zijn echtgenote*” is de Raad evenwel van oordeel dat in redelijkheid mag worden aangenomen dat haar echtgenote bij haar vrouwelijke collega's na de poging tot ontvoering zou hebben geïnformeerd of ook zij daden van vervolging ondergingen om reden van het feit dat zij als vrouw een kantoorjob uitoefenden – de echtgenote van verzoekende partij ging na dit incident nog een tijd werken (administratief dossier, stuk 5, p. 12) – en dat zij dit besprak met haar echtgenoot.

2.2.7. Betreffende de merkwaardigheid van de houding van de taliban werpt verzoekende partij tegen dat de timing van de taliban niet noodzakelijkerwijze voorzienbaar of redelijk is.

In se kan de Raad verzoekende partij bijtreden dat zij niet verantwoordelijk is voor het nogal grillig gedrag van de taliban, doch komt het de Raad eveneens hoogst onwaarschijnlijk voor dat de taliban met betrekking tot een haar bekend persoon die zij viseert pas om de vier maanden complexe actie onderneemt die zij dan weer onmiddellijk afbreekt, dit in de wetenschap dat de taliban een intens gewapende strijd voert tegen het establishment. De Raad is verder van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijke verklaringen en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de verklaring van verzoekende partij te zijn.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij opwerpt dat er wel degelijk een situatie als bedoeld bij artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet in Kabul aanwezig is nu uit het EASO rapport blijkt dat in de periode van begin september 2015 tot eind mei 2016 zich in de stad Kabul 151 veiligheidsincidenten voordeden en in de provincie Kabul 312, stelt de Raad evenwel vast dat verwerende partij in haar motivering zelf stelt dat er nog tal van veiligheidsincidenten in Kabul voorkomen waardoor voormeld betoog van verzoekende partij louter een bevestiging inhoudt van het in de besteden beslissing gestelde. Verzoekende partij weerlegt niet de vaststellingen van verwerende partij dat de nog aanwezige aanslagen een doelgericht karakter vertonen vooral gericht op *high profile* doelwitten waarbij het aantal burgerslachtoffers in de *collateral*

damage beperkt is, dat de stad stevig onder controle staat van het ANA en de ANP, dat er geen situatie is van *open combat*, dat de aanslagen de inwoners niet dwingt hun woonplaats te verlaten en dat de stad een toevluchtsoord is voor burgers die onveilige districten en provincies ontvluchten, waaruit zij terecht besluit dat er dan ook in hoofde van verzoekende partij geen gewag kan worden gemaakt van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld.

Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij dan de informatie waarop verwerende partij zich aangaande steunt waaruit zou blijken dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 december 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT